



ಕಣ್ಣಾಮುಚ್ಚಾಲೆಯಾದ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್

ಶಿರಸಿಯ ಪ್ರಿಯಾಂಕಾ ಕಾಮತ್ ಅವರ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಜರ್ನಿ ಮತ್ತೊಂದು ರೀತಿಯದ್ದು. ಒಂದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಇವರ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಾಮುಚ್ಚಾಲೆಯಾಟ ಆಡಿತು. ಸಂದೇಹದ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ನೆಗೆಟಿವ್ ಎಂದು ಬಂದರೆ ಬಹುಶಃ ನಿರಾಳರಾಗುವವರೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆದರೆ ಪ್ರಿಯಾಂಕಾ ಅವರು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸುಮ್ಮನಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಬಲಸನ್ನದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಗಂಟು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ತಪಾಸಣೆಗೊಳಗಾದರು. ವರದಿ ನೆಗೆಟಿವ್ ಎಂದು ಬಂದರೂ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ತಪಾಸಣೆಗೊಳಗಾದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನೆಗೆಟಿವ್ ಎಂದೇ ವರದಿ ಬಂದರೂ ಮತ್ತೆ ಬಯ್ಯಾಚ್ಚಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟರು. ಬಯ್ಯಾಚ್ಚಿ ದೃಢಪಡಿಸಿದ್ದು ಮಾತ್ರ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಪಾಸಿಟಿವ್. ಅವರಲ್ಲಿಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ನೆಗೆಟಿವ್ ಆಗಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳೇ ಗತಿಸಿವೆ.

ಮರಳಿದ್ದೇನೆ. ಫಿಟ್‌ನೆಸ್ ಕ್ಲಾಸ್, ಮನೆ ಕೆಲಸ... ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ಗೆ ಮೊದಲು ಹೇಗಿತ್ತೋ ಹಾಗೇ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ನಂತರದ ಬದುಕಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂಥ ಬದಲಾವಣೆಯೇನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೊದಲು ರಾತ್ರಿ ಊಟಕ್ಕೆ ರೊಟ್ಟಿ, ಚಪಾತಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆ. ಟ್ರೀಟ್‌ಮೆಂಟ್ ನಂತರ ಸೂಪ್, ತರಕಾರಿ ಸಲಾಡ್ ಶುರು ಮಾಡಿದೆ. ಬೆಳಗಿನ ನಡಿಗೆ ಬದಲು ಕಾರ್ಡಿಯೋ ಫಿಟ್‌ನೆಸ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೆವಿ ಎಕ್ಸರ್‌ಸೈಸ್ ತರಬೇತಿ ಕೂಡ ಕೊಡ್ತಾರೆ. ಇವು ನನ್ನನ್ನ ದೈಹಿಕವಾಗಿ ಫಿಟ್ ಆಗಿಟ್ಟರೆ, ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದಷ್ಟು ಕಮಿಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಇದೆ. ಮನಸ್ಸಿನ ಒತ್ತಡವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಧ್ಯಾನದ ಜೊತೆಗೆ ದೇವರ ಮಂತ್ರ ಪಠಿಸುವೆ. ನನ್ನ ಕೈತೋಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವೆ. ಅದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ, ನೆಮ್ಮದಿ ಸಿಗುತ್ತಿದೆ.



ಪ್ರಿಯಾಂಕಾ ಕಾಮತ್ ಮತ್ತುವರ ಕುಟುಂಬ

ಪ್ರಿಯಾಂಕಾ ತಮ್ಮ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಪಾಸಿಟಿವ್ ಅನ್ನು ಹೇಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು? ಅದರಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಹೇಗೆ ಸುಂದರ ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರು? ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಅವರ ಮಾತಲ್ಲೇ ಕೇಳಿದರೆ ಚೆಂದ.

'ಸ್ವನ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್' ದೃಢಪಟ್ಟ ಪಾಸಿಟಿವ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ನನ್ನ ಕೈಸೇರಿದಾಗ ನಿಜಕ್ಕೂ ಶಾಕ್ ಆದೆ. ಮಾತು ಮೌನವಾಯಿತು. ಖಿನ್ನತೆಗೆ ಜಾರಿದೆ. ಅಳುವೇ ಬಂದಿತು. ಯಾಕೆ ನನಗೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಬಂದಿತು? ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನನ್ನೊಳಗೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ನನ್ನ ಕಾಡಿದ್ದು ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಾನು ನಿತ್ಯ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ವಾಕ್ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ಜಾಗಿಂಗ್ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ಡಯೆಟ್ ಫುಡ್ ಕೂಡ ಫಾಲೋ ಮಾಡ್ತೇನೆ. ಬಿಸಿ ನೀರಲ್ಲಿ ಲಿಂಬು ರಸ ಸೇರಿಸಿ ಕುಡಿತೇನೆ. ಸಂಜೆ ಗ್ರೀನ್ ಟೀ, ಲಂಚ್‌ಗಂತೂ ಕೆಂಪಕ್ಕೆ ಅನ್ನವನ್ನೇ ಸೇವಿಸುತ್ತೇನೆ! ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಶಾಕ್‌ನಿಂದ ಸ್ವಬ್ಬಳಾಗಿದ್ದೆ.

ಎರಡು ಬಾರಿ ನೆಗೆಟಿವ್ ಬಂದಾದ ನಂತರವೂ ಮೂರನೇ ಬಾರಿ ಪಾಸಿಟಿವ್ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಮೂರನೇ ಹಂತಕ್ಕೆ ಸಾಗಿತ್ತು. ನಂತರ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ 8 ತಿಂಗಳ ಟ್ರೀಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಒಳಪಟ್ಟೆ. 8 ಕಿಮೀ, 31 ರೇಡಿಯೇಷನ್ ಕೂಡ ತಗೊಂಡೆ. ದೇವರ ದಯೆ. ಈಗ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್‌ನಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗುಣಹೊಂದಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಮೊದಲಿನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನಿಂದ

ನಾನು ಸ್ವಉದ್ಯೋಗಿ. ನನ್ನದೊಂದು ಬೊಟಿಕ್ ಇದೆ. 'ಪ್ರಿಯಾ ಕಲೆಕ್ಟನ್' ಎಂದು. ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದಿನವನ್ನು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ಎಂಗೆಜ್ ಆಗಿರುವೆ.

ನನ್ನೇ ಖುಷಿಗೆ ನಾನು ಮೊದಲು ನೆನೆಯೋದು ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದವರನ್ನು. ಅವರ ಬೆಂಬಲ, ಸಹಕಾರಕ್ಕೆ ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟಲಾಗದು. ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಗ ಆಗಷ್ಟೇ ಬಿಇ ಮುಗಿಸಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದ. ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಚಿಕ್ಕತೆ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ. ಅದೂ ಬೇರೆ ಕೋವಿಡ್ ಭಯ. ಕೋವಿಡ್ 2ನೇ ಅಲೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಚಿಕ್ಕತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕಾರಣ, ನನಗೆ ಸೋಂಕು ತಗುಲಬಾರದು ಎಂಬ ಮುಂಜಾಗ್ರತೆಗೆ ವೈದ್ಯರು ಹೊರಗಿನ ಜನರ ಜೊತೆ ಬೆರೆಯದಿರುವಂತೆ ಸೂಚನೆ ನೀಡಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರ ವಲಯದೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂವಹನ ನಡೆಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಕುಟುಂಬ ಸದಸ್ಯರು ಕರೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಈ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಜರ್ನಿ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಕರವೇ ಸರಿ. ನನಗೆ ಕಿಮೋಥರಪಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ವೇಳೆ ತಲೆ ಪೂರ್ತಿ ಬೋಳಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಜರ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ವಿಗ್ ಧರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಫ್ ಆಗಲಿ, ಟೋಪಿಯಾಗಲಿ ಬಳಸಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಹಿಂಜರಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬೋಳು ತಲೆಯಲ್ಲೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕಾರಣ, ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಕಥೆಯೂ ಅದೇ ತಾನೆ. ಇಂಜೆಕ್ಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ ನಾನು 10 ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಜನರಿಂದ ದೂರವಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. 11 ದಿನಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಯಾವುದೇ ಸೋಂಕು ಬರಬಾರದು ಎಂದು ಮಾಸ್ಕ್ ಧರಿಸಿ ನನ್ನ ಬೊಟಿಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಹಕರೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ಪ್ರಯಾಣದುದ್ದಕ್ಕೂ ನಾನು ವಿಗ್ ಧರಿಸಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಚಿಕ್ಕತೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ನಾನು ಬೋಳು ತಲೆಯ ಕ್ಯಾಪ್ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಾಗ ನಾನು ಸಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ, ಅಂತಹ ಜನರು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬ ಸದಸ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಚಿಕ್ಕತೆ ಪಡೆಯಲು ಬರುತ್ತಾರೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಅಂತಹ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗ ಏಕೆ ಅಡಗಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವೈದ್ಯರು ಕೂಡ ನನ್ನ ಕಿಮೋಥರಪಿ ನಲ್ಲಿ ಕಿಮೋ ಚುಚ್ಚಲು ಬಂದಾಗ ಅವರು ನನ್ನ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು ಮತ್ತು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಇಮ್ಮಡಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ■